

ommeti rómo polle, — ta südda jäi üšna furwaks.

Kui ta sedda weel mõtles, näggi ta firriko õppetaja ühhelt poolt ja se illusa riettega priske nore naesterahwa, kellel temma siin Ma peäl ikka paradisi põlwe arwas ollewad, teiselt poolt teine teise wasto tullemad. Nemmad kõnnelesid teine teisega. Lawet sai agga wiimsed sannad kuulda, mis naesterahwas firrikoõppetajale wastas: „Pahhemaks ja ikka pahhemaks, — se on raske katsminne, mo joud tahhab lõppeda, — agga Jummal on armolinne, kül ta ommal aial ommeti aitab.“

Enne kui nemmad teine teisest lahkusid, külis ta weel õppetaja ütlewad: „Ma ollesin jo ennema teie jure tulnud, agga mul on nüüd monni aeg mo foggodusses paljo hädda ja willetsust olnud, ei peäsnud tulles.“

Laweti Pea jäi noriko, mõtles: „Neil kahhel ka murre! — Nüüd ma ussun, et Kaarli õigus on. Jummal läffitab meile

õnne ja õnnetust, nenda kui ta sedda kelle gile heaks armab.“

Louna aegas mõttis ta omma leiwa tükki pouest ja hakkas sedda nährima. Sel aial tullid need kaks herrat, kes iggapääw seält möda käisid. Teine ütles: „Polle meie seisus kita ühti, — nä, se wannamees seäl, leiwa tük käes, mis temmal murret!“ —

Lawet naeratas, — ja teine herra andis temmale hõbbe rahha.

Tänna õhto läks Lawet rahholisfema melega koio, kui ial enne. Weel rõõmsamaks sai ta, kui koddo külis, et Kaarli nattoke pararam olli. Teisel hommikul läks ta Kaarli jure, räkis, et temmal rummalad mõtted olnud, — mis ta näinud ja kuulnud, ja mis ta se peäle isseenneses mõttelnud. Ta olli selle ühhe päwaga ni paljo õppinud, et ta moistis pitka jutto räkida Jummal surusfest, hallastusfest, heldusfest ja tarkusfest. Moistis ka üttelda, mis Kaarli temmale piiblist luggenud: „Jehowa õnnistaminne, se teeb rikkaks.“ (Opp. Sann. 10, 22.) „Monni